

han i 1922 som Minister administrerede Arbejdsløshedsloven paa en saadan Maade, at han understøttede paa Omraader, hvor han og hans Parti nu stemmer imod. Han gik den Gang ikke blot til fuld vedtægtsmæssig Understøttelse, men ogsaa til ekstraordinær Hjælp uden at skelne mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere, hvad der dog er god Grund til, naar Pengene direkte tages af Statskassen. Han administrerede Loven indtil April 1922 paa en saadan Maade, at der ekstraordinært gaves Hjælp i det samme Antal Dage ugentlig som i Kasserne. Det, som det ærede Medlem nu staaer og argumenterer imod her i Dag, at Vedtagelsen af denne Lov vil virke mod Forsikringstanken, praktiserede det ærede Medlem den Gang i Henhold til en Bekendtgørelse. Han gav netop fortsat Hjælp uden Begrænsning i Henhold til den paagældende Bekendtgørelse. Jeg skal i og for sig ikke bebrejde det ærede Medlem, at han den Gang administrerede Loven paa den Maade, men jeg vil kun sige, at det skete den Gang uden Plan og Orden, medens der ved det, der nu sker, er Orden og Plan i den Understøttelsespolitik, der drives, og Hjælpen anvendes dér, hvor den er haardest tiltrængt.

Ordføreren (J. P. Nielsen): Med Hensyn til Funktionærerne skal jeg blot sige, at naar de 3 Partier skal dele de Par Stykker, bliver der ikke mange til hver. Det ærede Medlem Hr. Kragh talte saa rørende om, at man vilde hjælpe dem, der hjalp sig selv, saa længe de var i Stand til det. Men det er jo netop de danske Arbejdere, der gennem deres Organisationer, gennem Sygekasser og Arbejdsløshedskasser, der blev oprettet uden Statens Medvirkning, har hjulpet sig selv. Vi oprettede vore Arbejdsløshedskasser og Sygekasser for at være selvhjulpne Folk. Det er Arbejderne, der har gjort det, det er der ikke Tvivl om, det er ikke Funktionærerne. Det var først senere, at Staten traadte til, og vi har haft Vrøvl nok for de Fedtskillinger, som Staten skulde give. Og Kendsgerningen er her, at disse 7 000 Mennesker, der har betalt store Bidrag til deres Arbejdsløshedskasser, og som Samfundet nu ikke er i Stand til at skaffe Arbejde, ikke har den fjerneste Hjælp af nogen Art, til Trods for at de har betalt alle disse Bidrag. At henvise til Hjælpekassen nytter ikke, det ved det ærede Medlem Hr. Kragh ogsaa udmærket godt, fordi Hjælpekasserne er ude af Stand til at modtage en saadan Invasion, som der her er Tale om. Hvor skulde de faa Penge fra?

Man har spurgt dem, og Hjælpekasserne har svaret, at de ejede ingen Penge til noget saadant. Saa er der kun en eneste Vej, den, som det ærede Medlem Hr. Kragh selv tog Afstand fra, nemlig Fattigvæsenet. Der er for disse 7 000 Mennesker ingen anden Vej, da alle andre Veje er spærret. Det er det, jeg bebrejder Venstre, og som jeg ogsaa bebrejder de Konservative, at de ingen Sympati har for og ingen Hjælp vil yde de 7 000 Mennesker, som her staaer uden Hjælp. De kommer — jeg sagde det sidste Gang — fra Industrien, fra dem, de Konservative repræsenterer, men sikkert ogsaa fra Venstre, naar man muligvis i en nær Fremtid kommer til at trænge ogsaa dér og skal have Hjælp. Det forekommer mig, at det var en klog Politik, om man overfor dette lille Spørgsmaal om de 7 000 vedtog det Forslag, som er stillet af Flertallet, saaledes at disse Mennesker i hvert Fald kunde holde den værste Nød fra Døren.

Socialministeren (Borgbjerg): Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde mig den Indrømmelse, at det ikke altid er prisværdigt, at en lille Kreds indenfor en Stand eller et Fag skiller sig ud for at gaa sine egne Veje, og det er netop noget saadant, jeg sigtede til. Jeg tænkte dér ogsaa paa visse Kredse af almindelige Lønarbejdere. Der kan være en saadan lille Kreds i et større Fag, hvor der ofte er stor Arbejdsløshed, men hvor denne lille Kreds, denne særlige Branches Virksomhed er af en saadan Art, at den paa Grund af naturlige Forhold næsten aldrig vil være arbejdsløs. Hvis nu denne Branche siger: vi vil være noget for os selv, vi vil ikke staa solidarisk med vort Fag eller vor Stand, er det aabenbart ikke prisværdigt, og det indrømmede det ærede Medlem jo ogsaa nu. Men er det saadan for Lønarbejdernes Vedkommende, er det heller ikke prisværdigt for andre, for Privatfunktionærer, der for øvrigt ogsaa er Lønarbejdere. Men det vil nu blive undersøgt i det enkelte Tilfælde, for at man nærmere kan bedømme, om det er prisværdigt eller ikke prisværdigt, for at se, hvad der ligger bagved. En saadan Undersøgelse er sluttet. Det siger jeg til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, før kan jeg ikke give noget bestemt Svar.

Da jeg spurgte det ærede Medlem Hr. Kragh om, hvad Oppositionspartierne positivt vilde henvise de 7 000 Mennesker til, der har opbrugt al Hjælp, svarede han: Hjæl-